

André Ooijer bewandelde een lange weg naar de top. Bij PSV moeten ze hem niet meer. Deze zomer hoopt hij in Zuid-Afrika de kroon op zijn werk te zetten.

NOG EEN ZOMER IN TRAININGSPAK

DOOR THOMAS RIJSMAN | BEELD ANP

DE VERDEDIGER LIEP IN TRAININGSPAK, in plaats van een spijkerbroek, die alle anderen 's ochtends voor de spiegel hadden aangetrokken. Straks zou hij bij ze kunnen aanschuiven voor een gezamenlijke lunch op stand. In het hotel waar de voorlopige selectie van het Nederlands elftal zich verzamelde, was een mooie tafel gedekt, met linnen servetten, zilver bestek en boter op porseleinen schaaltes.

Als kind van de Amsterdamse Spaarndammerbuurt had André Ooijer het nog nooit zo goed gehad. De huizen zijn er nog steeds klein en krap. De mensen zitten op elkaar gepakt. Alleen de gelukkigen, die aan de rand van de wijk wonen, hebben uitzicht op het water, maar een rauwer stadsbeeld kun je bijna niet krijgen, daar aan de oevers van de oude houthavens van 't IJ, waar ooit het hoofdveld lag van zijn oude amateurclub SDZ.

Na zestien jaar profvoetbal kijkt Ooijer niet meer op van alle luxe om zich heen, al begon het allemaal bescheiden, eerst bij Volendam. Daarna speelde hij voor Roda JC, PSV en Blackburn Rovers. Het leven werd steeds een stukje mooier. En dan zijn de ruim vijftig interlands die Ooijer speelde, of de drie doelpunten die hij voor Oranje scoorde, nog niet eens genoemd. Het WK in Zuid-Afrika moet de kroon op zijn werk worden. Zo heeft Ooijer het voor zichzelf uitgestippeld, al weet hij als geen ander dat niet elk afscheid zich laat regisseren. Ooit verloor hij in korte tijd beide ouders.

Thuis in Brabant had Ooijer zijn outfit voor de dag misschien wel van de stoel naast zijn bed gepakt, waar een man doorgaans een paar sokken en een schone onderbroek neerlegt voordat hij de wekker zet. Ooijer is niet het type van te laat te komen noch van slangenleren laarzen, dus liep hij op hagelwitte gympen onder de effen blauwe trainingsbroek, op weg naar de ingang van hotel Huis ter Duin. Het was maar een klein stukje lopen, van de auto naar de draaideuren, maar hij had het tempo er goed in zitten. Zelfs het flitslicht van een fotocamera, dat hem heel even in lichterlaaie zette, deed Ooijer niet vertragen. Hij stapte stevig door, die lange vent met rechte rug in trainingspak.

OOIJER IS NIET
HET TYPE VAN TE
LAAT TE KOMEN
NOCH VAN
SLANGENLEREN
LAARZEN, DUS
LIEP HIJ OP
HAGELWITTE
GYMPEN ONDER
DE EFFEN
BLAUWE
TRAININGSBROEK

Ooijer sleepte een zilveren reiskoffer achter zich aan. Zijn blik ging alle kanten op, behalve naar rechts, waar de journalisten en camera's achter een afzetlint stonden. Hij had geen zin om vragen te beantwoorden. Een dag eerder had Ooijer nog slecht nieuws gekregen. PSV wilde niet meer met hem verder. Het éénjarige contract dat hij een zomer eerder had getekend, werd niet verlengd.

'Het ergste is dat ik mijn laatste wedstrijd voor PSV al heb gespeeld,' zou Ooijer daar op een later moment over zeggen. Nu wilde het voetbalcircus uiteraard weten: 'Hoe nu verder?'

Het was warm buiten. Ooijer had zijn trainingsjack half open geritst. Gelukkig stond er ook wat wind voor de ingang van het hotel. De meegekomen spelersvrouwen moesten zo nu en dan een wapperende lok haar achter de oren steken. Daar had Ooijer geen last van, met zijn kaalgeschoren hoofd. De wind gleed zo van zijn schedel af. Een journalist met een scherp oog wees op enkele verdwaalde stekeltjes. Ze waren grijs, schreef hij later in zijn artikel. Daarin stond ook: 'Ooijer is een ambitieuze voetballer, maar duidelijk in zijn nadagen.'

Binnen in het hotel had Ooijer eens goed om zich heen gekeken. Hier was hij al zo vaak geweest. In de aanloop naar het vorige WK bijvoorbeeld. Vier jaar geleden in Duitsland had hij alle wedstrijden in de basis gestaan. Ooijer was met Edwin van der Sar de enige speler van de selectie die dat toernooi geen minuut had gemist.

Van der Sar was er nu niet meer bij. Hij nog wel. Voorlopig althans, besefte Ooijer, toen hij niet lang nadat hij was aangekomen met de andere spelers weer naar buiten liep, via de trap waar nog steeds de rode loper lag uitgerold. Eén voor één stapten de uitverkoren spelers voor het trainingskamp in Oostenrijk, de bus in, die met ronkende motor klaarstond voor vertrek richting Schiphol.

Nu was iedereen wel uniform gekleed, naar het voorbeeld van de oudste van het stel, die in trainingspak was gekomen en ook zo zal vertrekken. Wanneer dat ook is. ●

